Я, мов коханцю, віддаюся танцю.

О танго, танго — свято двох сердець!

Рака ХАРИТОНОВА

* * *

Москва. Альма-матер світової науки. Всесоюзна конференція фізиків. Повна зала світил наукових — повірити важко! І вона: кандидаток наук щойно спечений. Двадцять сім років, три роки синочкові, чоловік — теж кандидат, свекруха рідніша рідної матері, всі домашні клопоти — на ній. Чоловік — жайворон, вона — сова. Чоловік біжить на роботу — вона іще спить. Вона прибігає з роботи — чоловік уже спить. Лекції, лекції, лекції, досліди, досліди, досліди: наука поглинає усе, не полишаючи й секундочки вільної.

Типова "синя панчоха". Тільки й того, що вдалося похапцем вискочити заміж, похапцем народити дитину. Декрет не досиділа — так поривалася до приладів, до аудиторії, заповненої обличчями юними, прикутими до неї очима... Аспірантура... Тема дисертації, що від неї відхрещувалися чоловіки: "Це хіба що жінка може осилити!" Працювала — доби бракувало. Прикипала до приладів, над кожним взірцем трусилася — дихнути боялась... Завершила — всім аж не вірилось: нове слово в науці!.. І, як завершення успіху,— доповідь на всесоюзній конференції фізиків.

У Москві зореносній. "Альма-матері" всіх на світі наук.

Піднімалась на подіум — ноги підгиналися.

Спускалась із подіуму — щоки палахкотіли.

Сиділа — студила щоки долонями.

Оголосили наступне прізвище, і на подіум ступив упевнено ВІН.

Жіноча частина залу, оці виссані наукою попелюшки, подумки охнули, заворушилася, поправляючи зачіски, сукенки, жакетики, блузочки, потягнулася поспіхом до сумочок, де лежали усі прибамбаси: фарбувати дзьобики, чистити пір’ячко... Жіноча частина завмерла, не зводячи з НЬОГО очей... А вона подумала, що такого красеня їй ще не доводилось бачити.

Аж не вірилося, що він — не артист...

По закінченні конференції... Всіх отих семінарів, доповідей, повідомлень... Стежила, щоб нічого не вґавити,— чекав звіт на кафедрі... Після офіціозу заключного, коли САМ президент Академії наук всесоюзних возсідав у президії... Після всіх отих днів напружених, коли й голова ішла обертом... Запросили на товариську вечерю.

До ресторану.

А вона ж зроду-віку не була в ресторані!

Коли ще до заміжжя один із залицяльників запросив до ресторану — щиро обурилась: "Ви що собі дозволяєте?!" На тверде її переконання, до ресторанів водили тільки жінок легкої поведінки.

А тут — грандіозний готель, зведений на честь вічної дружби з Китаєм... А тут — ресторан на всю губу...

А тут — офіціанти у смокінгах: не інакше кандидатські позахищали... А тут — страви заморські: їли — палички з рук вислизали...

Пили не пили, їли не їли — здригнулись од мелодії танго.

І голос у мегафон:

— Мужчины, приглашайте женщин!

Жінота так і завмерла куріпками.

ВІН наче матеріалізувався з повітря. Сяйнув очима сияющими, ґречно вклонився до неї:

— Разрешите?

Як ВІН танцював!.. Як вона танцювала!..

Невагоме тіло її, переповнене музикою, відчувало кожен порух партнера... Кожне ЙОГО підсвідоме бажання...

ВІН на якомусь "па" запаморочливому легенько притиснув її до себе і на вухо:

Ах, какая женщина!.. Какая!.. Мне б такую!..

До готелю верталася — серце співало!

* * *

Минуло п’ять років.

Вона уже доктор наук, професор, автор численних статей та монографії... На її роботи посилаються молоді пошукачі кандидатської... Колишні студенти озиваються з усього Союзу... В неї, окрім лекцій,— найбільша на весь інститут лабораторія, оснащена найновішими приладами, аспіранти, лаборанти, інженери... Та й то дай Боже справитися з архіважливою темою, замовленою провідним інститутом московським... Ані вихідних, ані прохідних — з ранку до півночі, з ранку до півночі. Добре, що хоч чоловік не ревнивий. Ото тільки й того, що, біжучи на роботу, цьомкне у чоло синка-першокласника, а з чоловіком, теж уже доктором наук, забула, коли й цілувалась,— не до дурниць за наукою...

Та ще іноді десь посеред ночі, уві сні чи дрімоті, зблимне спокусливий вогник і пролунає мелодія танго, а за нею і зваблива пісенька...

І щось стріпонеться у ній, і вона довго лежатиме, розплющивши очі...

Але все те траплялося все рідше і рідше, все тьмяніше й тьмяніше зблимував вогник, все тихіше й тихіше лунала мелодія, а від голосу, що наспівував звабливу пісеньку, не лишилося, здавалось, і сліду...

Тож на чергову конференцію... До Москви... В альма-матер усіх на світі наук... Приїхала впевнена у собі тридцятидвохлітня жінка, яка успішно подолала не одну наукову щаблину... І доповідала не затинаючись... І вичерпно відповідала на всі запитання... Навіть найкаверзніші... І під схвальні оплески збігла із подіуму... І, навіть до кінця не досидівши, поїхала в науково-дослідний інститут, що був замовником чергової теми:

домовлятись про прилади, конче необхідні для проведення дослідів.

Устигла побувати й на заключному засіданні конференції. І багато з нею віталося, навіть наукові світила не оминали її своєю увагою.

А потім була традиційна товариська вечеря, а точніше — банкет у ресторані готелю "Пекін", зведеному на честь тепер уже недружнього Китаю ("Хай ще дякують всі оті "ході", що не знесли к бісу, щоб і сліду не залишилося!.." Замість готелю чергового вздовж кордону тепер уже не дуже дружнього Китаю поспіхом зводилися доти і дзоти).

Вона розшукала віддалений столик, що за ним колись сиділа куріпкою... Гай-гай, скільки часу минуло!.. І вела цікаву розмову з сусідом, лисина якого сяяла науковою мудрістю... І не здригнулася навіть, коли залунала мелодія танго... Забулося... Перегоріло... Зітліло... Легким туманцем розвіялось...

Та не встигла відповісти на запитання сусіда, як з п’ятилітньої давності... з отого майже забутого вечора... виникнув ВІН...

Шанобливо вклонився — і душа її стріпонулась метеликом.

Протанцювали весь вечір...

Він її запрошував до непристойності часто, і вона нічого не могла із собою вдіяти...

А під кінець, вже прощаючись, затримав її помолоділу долоньку в своїй:

— Милая... Хорошая... Незабвенная... Вы сами не знаєте, какая вы!.. Какая вы!..

Стояла, застигло дивилась, як він розчинявся у натовпі...

Додому верталася — не спала всю ніч...

На конференцію наступну не поїхала: прикинулася хворою...

Боялася: зустрінуться — не витримає... зірветься... накоїть дурниць...

* * *

Минали роки і роки. А ласкава пісенька, ним наспівана, не переставала навідуватись... Особливо ночами, коли вона, одинока, лежала в охолодій постелі...

Давно спали нарізно, щоб не заважати одне одному...

І гіркло на душі від усвідомлення, що її оминуло найяскравіше... найважливіше... найсвятіше...

Для чого вона, власне, і народилася жінкою.